

LUCIE BŘEZINOVÁ

HRANICE

PŘÁTELSTVÍ

HRANICE
PŘÁTELSTVÍ

Lucie Březinová

KAPITOLA 1

„Jak je možný, že už po prvním měsíci v týhle pakárně tu látku nedávám?“ vzteká se Adri a já mám co dělat, abych ji, přesně jako její máma, nezačala poučovat o tom, že kdyby si k tomu doma občas sedla, mohlo by jí to jít líp.

„Kdybys nebyla jantar a nemyslela pořád jenom na kluky a mejdany, můžeš být jedničkář,“ oponuji jí. Ona na mě mlaskne a dál si piluje svůj dlouhý nehet.

„Ne každému stačí poslouchat ve škole! Tak si nevyskakuj,“ zakončí a zvedne se, aby odkráčela do své třídy, když v tom se zarazí a strne.

„Co je? Za minutu zvoní, běž už,“ varuji ji.

„Koukej,“ dloubne mě do ramene a dál zírání ke dveřím mojí třídy.

I když jsme stejně staré a chodíme do stejného ročníku, má to naše škola udělané tak, že má každý ročník dvě, někdy dokonce i tři třídy. Bohužel my dvě jsme zrovna každá v jiné. V září jsme se kvůli tomu strašně vztekaly, ale bylo nám to k ničemu. Daly jsme si přihlášku na stejné gymnázium hlavně proto, abychom spolu mohly dál sedět v lavici, jako tomu bylo celou sedmou, osmou a devátou třídu. Chtěly jsme se spolu smát o přestávkách a šeptat si o hodinách. Nakonec nás prskli každou jinam a my s tím nemohly vůbec nic dělat.

Adriana je nejlepší kámoška, jakou jsem si mohla přát. Jsme jenom spolu. Spíme u sebe i ve všední dny. Díváme se na filmy od rána do večera, když je víkend nebo když zrovna nemám rande s Ylon a Alex.

To jsou holky, které znám tak od pěti let, a se kterými jsem se nikdy nepřestala přátelit. Bohužel jsou obě na intru, takže když se pak vrátí, snažíme se, abychom se viděly všechny tři.

Ale Adri, to je zkrátka moje ségra. Jsme jako jedna. To její škrábání mých zad při koukání na všechny možné sladáky je bezkonkurenční. To nic nepřebije. Je mojí součástí.

Najednou vidím, kam míří prstem. Sedne si zpátky vedle mě se zasněným výrazem. Je jí jedno, že zvonek řinčící nad našimi hlavami právě oznamuje začátek hodiny. Sedí a zírá na toho nového kluka, kterého nám přišla představit Váchová. Moje psychopatická třídní.

„Koukej, ten kluk,“ řekne a já si ho rychle prohlédnu. Je asi stejně vysoký jako já. Má uhlazené, špinavě blondáté vlasy sčesané dozadu a takový ten divný, pro mě nepochopitelný, volný styl oblečení. Velkých plných rtů a dlouhých černých řas si nejde nevšimnout, ale snažím se nad nimi nijak nepřemýšlet. Má značkové boty, dokonce to jsou Pумы. Ty nosím ze všech nejraději! Určitě to bude jen další namyšlený týpek.

„Obyčejnej, normální kluk,“ řeknu nevzrušeně.

„Tak děcka, tohle je Nikolas Šráma, přešel na naši školu z učiliště ve vedlejší městě,“ řekne nám Váchová a pokyne mu, aby si vybral lavici.

„Pospíšilová, nemáš být náhodou už dávno na hodině?“ vytáhne na moji kámošku obočí. Ta se probere z transu, ještě Nikolasovi věnuje letmý sexy úsměv a odkráčí pryč.

On si sedne do lavice vedle mě, ale to jenom proto, že neví, že Soukup chybí. Mě to samozřejmě nemusí zajímat. Je mi jasné, že od

teď ho bude Adri vnímat jako svého budoucího manžela, takže odvracím pohled a zaposlouchávám se do látky.

Když zazvoní, Adriana vltne do naší třídy ještě dřív, než ji naše učitelka opustí.

„Asi jsme vás fakt měli nechat ve stejné třídě,“ utrousí Váchová a projde kolem ní.

„Taky jsme vám to říkaly asi šestsetkrát,“ zavolá za ní ještě Adri a běží ke mně do lavice.

„Co máš?“ ptám se jí klasicky. Ona vytáhne pytlíček s rohlíky, který jí chystá každé ráno mamka.

Její mamka je úžasná, ne jako ta moje. Moje máma jenom sedí na zadku, datluje do počítače, cpe se a tloustne. Pak nadává, že se nevejde do ničeho, co má ve skříni.

„Jeden si vezmu,“ řeknu zběžně a zakousnu se do rohlíku se sýrem a okurkou. Po chvíli se zadívám na Adrianu a nedokážu se nezasmát.

„Hele, nechceš mu jít taky nabídnout jeden rohlík?“

„Bud' ticho, jo?“ ožene se po mně, až mi židle, na které se houpu, zavravorá a já padám na zem jako hruška ze stromu. Adri vyprskne smíchy a já se na ni pohoršeně zamračím.

„Jsi blbá, fakt,“ pokusím se jí dát pohlavek a v tu stejnou chvíli si všimnu kluka nade mnou. S rohlíkem v puse na něj koukám a každou vteřinou je mi trapněji.

„Potřebuješ pomoc?“ řekne starostlivě. Najednou si všimnu, jak je pohledný. Parfém, který cítím, mi napovídá, že má na vůně dobrý vkus. Podá mi ruku, které se nepatrně chytím. Upírá na mě své modré

oči a mně hned dojde... Sakra, seber se! Je to budoucí manžel tvojí nejlepší kámošky.

„Ehm, v pohodě,“ odpovím a rychle vyskočím na nohy, přitom si mnou krk, do kterého jsem se praštila o lavici za mnou. On se na mě usměje a odejde od nás. Jeho energie jako by se táhla ještě dlouho za ním. Celá se mě dotkla, pořád ji cítím. Při ohlédnutí se přes rameno mě zamrazí.

Co to mělo být?

„Starostlivej miláček,“ prohodí moje zamilovaná kámoška. Já rozpačitě zamrkám.

Dalších pár dní se vleče jako smrad. Ve škole je to stejně nudné jako první, třetí a dvacátý den a všechno, co se učíme, mám našprtané už od září. Kecy Adriany o tom, jak je ten Nikolas sexy a krásný, mě nudí ještě víc, než ta škola.

Můj táta, který nás většinu dní v týdnu odváží do školy i ze školy, odjel na služební cestu. Vydáváme se tedy po úmorném dni ve škole, kde se odvážná Adriana přiměla k tomu, jít toho cizince pozdravit, na cestu na autobus. Nakonec přišla našťvaná, že jí skoro nic neřekl a jak je plachý. Přišlo mi to stejně vtipné jako vždy, když o něm mluví. Jak je přesvědčená o tom, že toho krasavce za každou cenu dostane.

Na zastávce, k jejímu nadšení, vidíme stát Nikolase s dalším klukem. Dotyčný má takový ten směšný culíček uprostřed hlavy a po

stranách to má oholené. Je o něco vyšší než Nikolas, ale kalhoty mu plandají stejně.

„Koukéééj,“ protáhne Adri a já se nezmůžu na slovo. Je fakt marná.

„No jo, no jo, vidím!“ strčím do ní, aby do mě přestala plácát tou svojí obří dlaní.

„Stoupneme si kousek od nich,“ pošeptá mi tak, že to zcela určitě slyšeli i oni.

„Ahoj, jste odtud?“ zeptá se ten kluk po chvíli nenápadného zírání naším směrem.

„Nejsme, máme tady školu, bydlíme vedle v Hostěticích,“ Adri se narovná a pošle Nikolasovi sladký úsměv.

„Chodíte na náš gympl, že jo? Myslím, že jsem vás tam už viděl,“ prohodí. Nemůžu si nevšimnout, jak se na mě dívá. Nervózně se ošiji a hlubokým nádechem zklidním splašené emoce uvnitř svého těla. Zastrčím si blond pramen svého mikáda za ucho a popojdu o kousek dál.

„Jo, jsme v prváku a zatím je to teda pěkná nuda,“ prohodí otráveně Adri.

„A co chcete dělat po gymplu?“ podívá se na mě.

„Já bych chtěla být veterinářka,“ odpovím.

„No a já, já ještě nevím, proto jsem šla na gympl,“ Adriana se o malý kousek přiblíží k Nikolasovi, ten se napřímí a odejde si sednout na lavičku.

Fakt vůbec nemluví? Napadne mě.

„Tady Nik zase po gymplu nikam nechce,“ plácne ho do ramene.

„Naser si,“ utrousí první větu dne Nikolas, prohrábne si vlasy a shrne si je do čela.

„Blázne,“ zasměje se kluk vedle něj a pak se podívá na nás. „Přitom je to jedničkář, že jo?“ samolibě se zakření a jde si sednou vedle něj. Adriana toho využije a přesouvá se taky. Neztrácí čas a mluví dál.

„A jak že se to jmenuješ?“ zeptá se.

„Jakub, rád tě poznávám.“

Frajírek! Napadne mě a přejdu k nim.

„Já jsem Adriana,“ prozradí moje nejlepší kámoška a zatřepotá řasami.

„Ella,“ řeknu a Nikolas ke mně zvedne oči. Plápolající modré oči. Teď mi dochází, že jsem se mu do očí pořádně podívala až v tuhle chvíli.

„Úkolů tři prdele, do háje. Musíš mi s tím pomoci,“ obrátí se ke mně Adriana a vytrhne mě ze zamyšlení. Vidím jí na očích, že se snaží navázat konverzaci.

„Mocniny s celočíselným mocnitelem, ty vole. Kdo to kdy viděl?“ zakončí a odfrkne si.

„To není těžký,“ překvapí mě Nikolas.

„Taky jí to říkám,“ nevědomky se k němu přidám.

„Já na tohle seru, to se dá našprtát,“ Jakub se povýšeně opře o lavičku a položí si lokty na opěrku. Adriana skloní pohled k zemi, pohoršená tím, že je jediná, kdo to nechápe.

„No, možná bys mě to mohl doučit,“ usměje se na Nikolase. Ten se narovná v zádech a očividně znervózní. Dvakrát otevře pusku a zase ji zavře. „Autobus,“ řekne nakonec.

„Hurá,“ potichu zašeptám sama sobě.

Ještě než dojede k nám, se nás kluci stihnou zeptat, teda spíš Jakub, na celé jméno a sdělit nám, že si nás přidají na Facebooku. Adriana jim nadšeně mává a já si říkám, proč seděli na zastávce, když nečekali na autobus.

„Ell, já ho strašně chci!“ kvílí mi do ucha a já mám chuť ji praštit. Jasně, je hezký a očividně má i kamarády, ale zase na druhou stranu je to nudný bručoun, co se ani nepřipojuje do konverzace. Sedí a mlčí, jako kdyby necítil, jak je to trapné. Jako kdyby byl pořád sám ve svých vlastních myšlenkách.

„Tak si ho vezmi, pro mě za mě,“ utahuji si z ní.

„Ty si z toho děláš srandu, ale věř nebo ne, já ho dostanu!“ vítězoslavně prohlásí. Zbytek cesty busem mi hučí do hlavy žvásty o tom, jak asi líbá a jaké asi bude s někým chodit.

Obě jsme ohledně lásky úplně na nule. Ani jedna z nás ještě nepokořila žádnou úroveň vztahu. Ani jedna z nás ještě neměla sex a Adriana je z toho na švestku víc než já. Já vím, že to není závod, a počkat si ještě pár měsíců nebo let, mi nedělá problém.

„Zítř v sedm,“ oznámí mi, když procházíme kolem jejího domu. Líbne mě na tvář tak, jak to dělá poslední čtyři roky pokaždé, když se loučíme a zapluje dovnitř.

„Pa,“ ještě za ní houknu a pokračuji směrem domů. Před naším domem není mámy auto, takže se raduji a těším na večer osamotě.

Sotva se natáhnu po dlouhém dni do postele, pípne mi mobil. Podívám se a upozornění na Facebooku mi říká, že si mě jistý Nikolas

Šráma a Jakub Musil chtějí přidat do přátel. Strkám mobil pod polštář a zadívám se na světle modrý strop svého pokoje.

Co se to sakra děje? Proč na něj vůbec myslím?

Druhý den se po první hodině Adri přičítá do naší třídy jako teplem poháněná střela.

„Eeeell,“ volá na mě z chodby a já se divím, že nejde dovnitř. Zvedám se, a ještě mávnu na kluky z naší třídy, že se ke hře přidám za chvíli.

Klouby. Tyhle paka to chtějí hrát úplně pořád. Naštěstí jsme to hráli už na základce, takže jsem si vypěstovala jistou odolnost už i proti tvrdé a velké padesáti koruně.

„Co řveš, prosím tě,“ okřiknu ji.

„No, nepůjdu ti vykládat o tom, že jsem si včera psala s Nikolasem, když sedí vedle tebe v lavici, ne?“ zamračí se na mě, ale hned se zase rozesměje. Já si dám ruce křížem na prsa a jdu si sednout na schody.

„Takže? Jste si psali,“ připomenu jí, jen co si sedne vedle mě.

„Psali, jen chvíli, ale psali,“ zapiští.

„A dobrý?“ ptám se, aniž by mě to upřímně zajímalo.

„Napsala jsem mu první, protože jsem už předtím věděla, že je plachý. No a proběhlo nějaký ahoj, jak se máš, co děláš, klasika. Pak se omluvil, že musí na večeri,“ Adriana mi vzdychá na rameni a já, i když z ní mám radost, nechápu, jak tomu mohla takhle rychle podlehnout.

„Ty sis ho přidala?“ napadne mě najednou.

„No, přidala. Čekala jsem, jestli si mě přidá on, ale furt nic, tak jsem to prostě udělala. Jsem blbá?“ na chvíli zpanikaří. „Měla jsem čekat, jestli to udělá sám?“ ptá se a zvedá se na nohy.

„Ale ne, já nevím, možná.“

Ve skutečnosti mě zaráží, že mě si přidal sám, přitom o něj jeví fakt hodně viditelný zájem Adriana. Nebudu jí o tom ale říkat, akorát by měla domněnky a mě je jasné, jak strašně často a ráda se uráží. U mě jí to sice nikdy dlouho nevydrží, moc dobře ví, že jsme fakt spřízněné duše, ale stejně nechci, aby si myslela něco, co ani není pravda.

„Bože, já jsem tak trapná,“ zakryje si dlaněmi obličej.

„Ale ne, nejsi,“ snažím se ji uklidnit. „Tak teď třeba počkej, jestli se ozve sám.“

„Jo, tak jo, ale co když se neozve?“ Adriana si povzdechne a já ironicky vyprsknu smíchy.

„No tak, naber trochu sebedůvěry. Jsi krásná holka, metr sedmdesát, dlouhé hnědé vlasy, boty na podpatku a krátká sukně. Copak by ti někdo mohl dát košem?“ řeknu jí.

„Ok, máš pravdu,“ usměje se na mě a odkráčí do svojí třídy. O hodině mi přijde ještě zpráva, ve které stojí: **Co dělá můj nastávající?** Přiměje mě se zasmát víc nahlas, než bych chtěla. Nikolas se ke mně otočí a usměje se taky.

„Ello, řekni nám to taky,“ utrousí Simon sedící v lavici za mnou a já na něj ukážu zdvižený prostředníček.

„Naser si,“ zašeptám tak, aby mě slyšel jenom on.

„Korolová? Ty snad toužíš být zkoušena z periodické soustavy prvků?“ přistoupí k mé lavici Marcel Roub, ten nejpřísnější učitel na naší škole.

„Vždyť jsem se jenom trochu usmála, to Nauber tady dělá rachot,“ snažím se ubránit samu sebe před zkoušením u tabule. Roub se ohlédne po Simonovi a ten směrem ke mně zvolá: „Sketo!“ Celá třída se začne smát, ale náš učitel na matiku, chemii a fyziku, nehne ani brvou.

„Dobrá tedy, takže zkoušení pro všechny, zítra! Naučte se ty prvky, nebo vám napařím pětky, jen to fikne!“ Celá třída zmlkne a já jen nenápadně odepíšu Adri: **Celá třída, zkoušení, jenom kvůli tobě!** Odpovědi se mi nedostane. Otočím hlavu na stranu a všimnu si, že Nikolas se vážně dívá do knížky a úplně vážně se tu soustavu učí. No jo, šprt. To s Adrianou nebudou úplně na stejné vlně. Zasměji se znova, ale teď už fakt potichu, aby mě nikdo neslyšel.

Večer téhož dne mi Adri volá a piští, že to nevydrží, že vidí, že je online a musí mu napsat. Naštěstí se mi povede nějak jí to rozmluvit, takže mobil položí a odpřísáhne, že mu nenapíše, jinak má zakázanou naši sváteční cigaretu příští víkend, kterou si dáváme každou druhou sobotu v měsíci. Potřebuje ji, protože je na nervy z Nikolase, takže je pro ni důležité neprohrát. Protože my naše sázky bereme vážně!

Když to položí, jdu po schodech dolů do přízemí našeho domku se třemi ložnicemi. Za jídelním stolem vidím sedět mámu s notebookem.

„Ahoj, dělala jsem kuře na paprice, dáš si?“ ptá se mě, aniž by ke mně vzhlédla.

„Dám, dneska jsem skoro nejedla.“

„Tak si nandej,“ zpraží mě. „Mám práci.“ Klasická máma.

„Měla by ses od toho občas zvednout,“ pronesu směrem k ní a jdu si nandat jídlo.

„Ve škole dobrý?“ ptá se, ale ve skutečnosti mě vůbec neposlouchá. Sedí tady takhle deset hodin denně, šest dní v týdnu. Ten sedmý poklidí byt, jede nakoupit, něco uvaří a jde spát, aby byla fit na dalších šest dní v práci. Doma, ale v práci. Nechápu, jak ji to takhle může bavit.

„Dobrý, jako vždycky,“ odpovím.

„To je fajn, dočtu tenhle rukopis a jdu spát,“ obeznámí mě máma se svou klasickou rutinou.

„No jasně.“

Když se odeberu do pokoje, usnu dřív, než sluníčko stihne zapadnout za obzor.

KAPITOLA 2

Další den, po poslední hodině ve škole, mi Adri píše zprávu: **Mám kadeřnici, jedeš sama. Zítra, pa.** Pokrčím na její zprávu rameny a odcházím do šatny. Když se proti mně protlačí celá ta šílená banda lidí, jsem ráda, že jsou pryč. V klidu si můžu obout boty, projet mobil a pomalu vyrazit na zastávku.

Nesnáším to, že nám to domů jede vždycky až minimálně čtyřicet minut po poslední hodině. Ať máme do půl druhé nebo do čtyř. Snesly by pračku, napadne mě, když si obouvám svoje Pumpy. Fakt stylový Pumpy.

„Ahoj, chystáš se na bus?“ zaskočí mě Nikolas, který zrovna vejde do obrovské šatny v přízemí budovy školy.

„Bože, ty jsi mě vylekal,“ trochu nadskočím a pak si zase sednu na lavičku uprostřed chodbičky z kovových skříňek.

„Promiň, to jsem nechtěl,“ svěsí ramena a přejde o chodbičku dál, zřejmě ke své skříňce.

„V pohodě, jen si seberu věci a jdu.“

„Co ten test? Dáš to?“ práskne dvířky skříňky a přejde ke mně.

„Jasný, doma si to dvakrát projedu a doufám, že alespoň na dvojku to zvládnou.“

Je zvláštní, že se se mnou snaží mluvit. Je zvláštní, že tu se mnou vůbec ztrácí čas.

„Tak to máš štěstí,“ přisedne si ke mně. „Že ti to jde takhle samo,“ na chvíli se na mě podívá a usměje se.

„No jo, každý má něco,“ Nejdřív se chci zvednout, ale pak si to rozmyslím. Mám přeci ještě nejmíň půl hodiny čas a zastávku, díky bohu, pět minut od školy.

„Já to vlastně už umím, chemie mě baví,“ znovu mě překvapí.

„Mě nebaví, ale naučit se to dá“, chvíli se na mě usmívá a pak si odkašle.

„Hele, odkud ses sem přistěhoval?“ ptám se ho. Trochu se ošije a já mám najednou pocit, že jsem ho rýpla přímo do živého.

„Nepřestěhoval, bydlím tady v Telči,“ neskrývám překvapení.

„Aha, ale nastoupil jsi až v říjnu, takže...“ snažím se to pochopit.

„To jo, ale to jenom proto, že jim furt vyhrožuju, že uteču, takže mě chtějí mít co nejbliž.“

„Nechápu,“ vytáhnu na něj obočí.

„Bydlím v domově na kopci,“ pokrčí ramena a já mám jasno.

„Ty jsi z dětského domova?“

„Jsem. Já i brácha, bydlíme tam už skoro osm let,“ posmutní a mě hned napadne, že to musím říct Adrianě, bude z toho odvařená.

„Ty bláho, hustý. A?“ našlapuji opatrně. „A nelíbí se ti tam, jo?“ zakončím.

„Ne, je to jako vězení. Vychovatelky docela jdou, ale stejně. Vycházky, zákazy, zarachy, nikdy nemůžu na žádnou párty, přijdu si tam fakt jako ve vězení nebo v nějakým pastřáku.“

Zaskočí mě všechno, co říká a je mi ho, svým způsobem, líto. Teď, když vím, jak to má těžké, se už nedivím tomu, že je většinu času tak zakřiknutý.

„No, ale v osmnácti tě pustí, nebo ne?“

„Pustí no, ale to je ještě rok a kus, takže se z toho nějak nedokážu radovat.“

„To je blbý, nějak to ale půjde,“ jemně ho strčím ramenem do ramene. Ještě chvíli mluvíme o tom, jaký je život v dětském domově. Když se pak zarazím a kouknu na čas, trochu mě to zamrzí.

„Musím letět na bus,“ zvednu se z lavičky a on si nepatrně povzdechne.

„Dobře, doprovodím tě.“ Trochu sebou cuknu.

Adriana vyskočí z kůže, jestli zjistí cokoliv o tom, co se stalo v poslední půl hodině. Ale zase na druhou stranu by měla být ráda, že se jako její nejlepší kámoška snažím vyjít s jejím budoucím klukem.

„To nemusíš, je to kousek a podle mě tam doběhnu akorát s autobusem,“ odpovím. Nikolas vytáhne jeden koutek a stáhne se.

„No dobře, tak zítra,“ rozloučí se se mnou a já vyběhnu ze školního pozemku.

Celou cestu domů proklínám tátu, že musel odjet na debilní pracovní cestu a já musím jezdit přeplněným autobusem. A myslím na to, jak se mi s tím Nikolasem hezky povídalo. Zabíla jsem s ním skoro půl hodiny a ani na chvíli jsme se nepřestali bavit. Dokonce se ke mně jednou naklonil tak, že jsme k sobě byli opravdu blízko, ale nepřišlo mi to nijak nepříjemný, ba naopak. Snad z toho nebude průšvih. Měla by mi to odpustit, když pro ni mám ty žhavé novinky.

Když se ráno vzbudím, mám hlavu plnou informací. Sice mě čeká test z chemie a látku jsem prolítla očima pět minut před tím, než jsem tvrdě usnula, ale nedokážu přestat myslet na Nikolase. Pořád váhám a přemýšlím nad tím, jestli to Adri říct. Jen co dojdu k jejímu domu po cestě na zastávku, jsem rozhodnutá.

„Čauky, tak co? Připravená na test?“ vysmívá se mi.

„Ty seš mrcha, víš to?“ přidám se k ní.

„No jo, tak to tolik neprožívej, vždyť ty to umíš,“ pohladí moje ego.

V autobuse už to nevydržím, pětkrát si zastrčím vlasy za uši a spouštím.

„Adri?“ Nechápu, proč se toho tak bojím, vždyť spolu ještě ani nechodí. Asi proto, že vím, jak se jí všechno vždycky dotkne víc, než by mělo.

Jako tehdy, když jsem v osmičce dostala do dvojice na laboroky kluka, který se jí líbil. Už takhle malá se urazila tak, že se mnou týden nemluvila. Přitom jsem za to ani nemohla, vylosoval si mě! Ani se mi nelíbil. Stejně to vzala jako nějaký kamarádký podraz.

„O co jde? Máš zase ten svůj vystrašený výraz,“ vykulí na mě oči a zakroučí hlavou.

„Včera se nějak stalo, že jsem seděla pár minut v šatně s Nikolasem,“ vyhrknu.

Ona se narovná v zádech a trochu se na mě zamračí.

„A jak se to, prosím tě, mohlo stát? Takhle náhodou?“ zkříží si ruce na prsou.

„Normálně jsem tam seděla, balila si věci a on tam přišel,“ obhajují se.

„No, a proč mi to říkáš? Aby ses vytáhla, že se s tebou bavil?“

Neskutečný, jako bych to neříkala.

„Ale hovno, chtěla jsem ti říct a doufám, že se zase nebudeš nafukovat jako balón, že Nikolas je z dětského domova,“ Adri zalapá po dechu. „A možná proto je tak tichý a moc toho neřekne,“ uzavřu a otočím se od ní, aby pochopila, že mi vadí, jak se vždycky hned nakrkne a útočí jako jedovatá zmije.

„Bože můj, to je mazec, vid’,“ nespouští ze mě oči a čeká na další informace.

„To je. Říkal, že tam vůbec není šťastný a přeložili ho na místní gympl, protože jim vyhrožuje, že z děcáku uteče.“

„Takže jste se spolu pobavili, jo? Hm,“ při posledním slově se ode mě odvrátí a zaujme našťvanou pózu jako já předtím. Do háje, jako by nám bylo pořád třináct.

„Hele, nebuď taková!“ zařvu za ní, když peláší cestou z autobusu do školy.

„Ty sis začala, Ell,“ konstatuje a já opět ani nevím, co jsem provedla.

Ve škole Nikolas zase sedí na svém místě a vlídně se na mě usmívá. Rozhodnu se vzít věci do svých rukou, abych nějak odčinila tu nevinou konverzaci v šatně. Ať je totiž Adri jakákoliv, mám ji tak moc ráda, že si svět bez ní neumím představit.

„Ahoj,“ pozdravím ho, když zapluji do své lavice. Pomalu si vyndávám věci na hodinu a on se ke mně otočí celým tělem.

„Tak co, řekla jsi kamarádce, že jsem z děcáku?“ úplně mě odrovná!

„Jak to, co, jak si, jak to víš?“ vykoktám, co dokážu. On se rozesměje a já si všimnu, jak má krásné, bílé, rovné zuby. Jak se mu ten úsměv krásně odráží v očích. Trochu zamrkám, abych na něj přestala zírat a vrátím se k chystání věci.

„Nejsem blbej,“ prohodí a dál mě pozoruje.

„No, její zájem je zřejmě víc než očividný,“ zasměji se s ním a nepřestávám se dívat střídavě na svoje sešity, látku, která nás čeká a na dveře naší třídy, kdyby tam náhodou stála Adri.

„A ty myslíš,“ nejde mi se vymáčknot. „Ty myslíš, že by mohla mít šanci?“

„Upřímně?“ zeptá se mile.

„No jasný,“ odpovím mu a s nutkavostí v očích se na něj zadívám, netrpělivě čekám na odpověď. On se na chvílku zamyslí. Kousne se do rtu a prsty si uhladí husté obočí.

„Možná, já nevím, neplánoval jsem si tady s někým začít.“ Je to kluk, co si neplánuje s nikým nic začínat? Nevěděla jsem, že takoví ještě existují. Kluci od nás z vesnice nebo z naší třídy jsou takoví úchyláci, že by se pustili do všeho, co má vagínu. „Ale vypadá mile,“ dokončí myšlenku.

„Třeba tě přiměje změnit názor, je dost,“ zamyslím se, on se na mě usměje. „Umanutá,“ řekneme naráz.

„Třeba,“ zatváří se neutrálně a já jsem ráda, že jsem pro ni alespoň něco udělala.

Dny plynou a já se snažím pochytat všechnu látku, kterou probíráme. Adri, ta se snaží pochytat něco úplně jiného. Uháňí Nikolase, jak to jen jde. Každý den se vetře do naší třídy a já ji s pobavením sleduji s pytlíkem brambůrků v ruce, jak toho chudáka obletuje. Jak se snaží s ním mluvit, i když ani jeden z nich vlastně moc neví, jak na to. Jako by ani on neměl s holkama moc zkušeností, přitom když mluví se mnou, je to jako bychom se znali léta.

Dvakrát za posledních čtrnáct dní se Adriana vymluvila na menstruaci, aby se mohla válet doma a sprádat plán, jak s ním konečně začít chodit. Oba dva dny byl Nik jako vyměněný. Doprovodil mě na bus, aniž bych si o to řekla, o přestávce se mnou svačil a smál se, dokud na nás učitelka na začátku hodiny našťavaně nezavrčela. O hodinách je to lehčí. Adri tam není, a i když mi to není zrovna příjemné, můžeme se normálně bavit. Posílat si papírky s vtipnými hláškami nebo s drby o lidech ze třídy. Stali se z nás fakt dobří kamarádi. Je to zvláštní, ale máme na chlup stejný humor. Kolikrát něco plácnu, ostatní na mě krouťí hlavou a jediný Nikolas se zlomí v pase a směje se tomu do konce školního dne. Na Facebooku si píšeme neustále a já mám pořád hlavu plnou výčitek, že to dělám za jejími zády. Ale nějak tuším, že by jí to nikdy neřekl. Nezdá se jako podrazák.

S Adrianou mu to začíná pomalu klapat, svým způsobem si ji k sobě nevědomky pouští blíž a blíž a nezapomíná mluvit se mnou, stejně jako ona, o každém dalším kroku, o každé další situaci, kterou

spolu prožijí. Kdyby jen tušili, jak neskutečně mě to vytáčí. Být nejlepší kamarádka je fakt peklo.